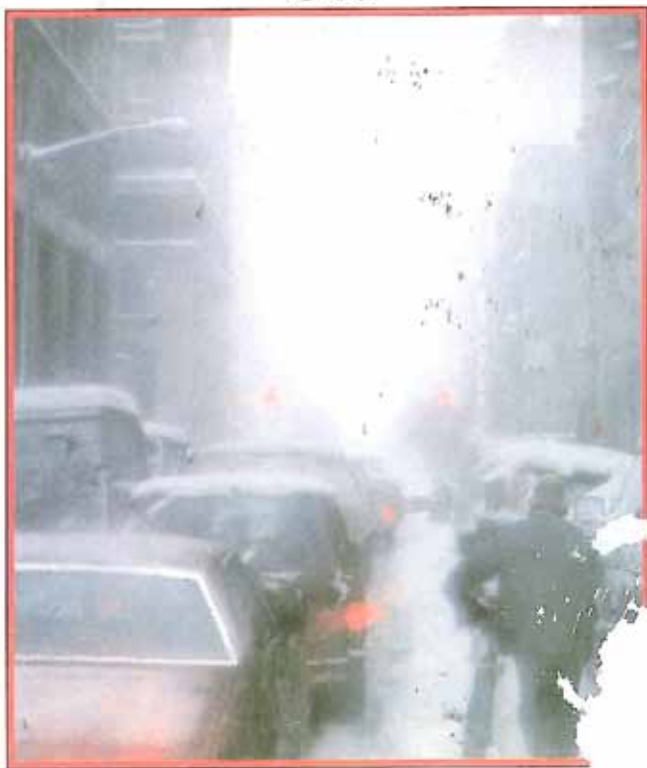

Habib Bektaş
BEN ÖYKÜLERE
İNANIRIM

öyküler

Habib Bektaş
BEN ÖYKÜLERE
İNANIRIM

TÜRK YAZARLARI

Düzeltili: Fulya Tükel
Dizgi: Serap Kılıç

ISBN 975-07-0063-5

© Habib Bektaş / Can Yayınları Ltd. Şti. (2001)

Bu kitap, İstanbul'da Can Yayınları'nda dizildi,
Özal Basımevi'nde basıldı. (2001)

Cilt: ZE Ciltevi

Habib Bektaş
BEN ÖYKÜLERE
İNANIRIM

ÖYKÜLER

CAN YAYINLARI LTD. ŞTİ.

Hayriye Caddesi No. 2, 80060 Galatasaray, İstanbul

Telefon: (0-212) 252 56 75 - 252 59 88 - 252 59 89 Fax: 252 72 33

web sayfamız: <http://www.canyayinlari.com>

e-posta: yayinevi@canyayinlari.com

**HABİB BEKTAŞ'IN
CAN YAYINLARI'NDAKİ
KİTAPLARI**

BANA BİR ŞİİR OKU / *roman*
BEN ÖYKÜLERE İNANIRIM / *öyküler*
CENNETİN ARKA BAHÇESİ / *roman*
GÖLGE KOKUSU / *roman*

Habib Bektaş, 1951 yılında Salihli'de doğdu. Okuma yazma öğrenecek kadar okula gitti. Daha sonra çeşitli iş dallarında çalıştı. 1972 yılında iş göçüne katılarak Almanya'ya gitti. Evli ve iki çocuğu var. Türkiye ve Almanya'da çeşitli kitapları yayımlandı. *Erlangen Şiirleri*, *Kapıkule Nerde*, *Adresinde Yoktur*, *Yorgun Ölü*, *Bana Bir Şiir Oku / Hamriyanım*, *Uyuşturucu Batağı*, *Söz'ü Yurt Edindim*, *Gölge Kokusu* yazarın Türkiye'de yayımlanan kitapları. Yazar *Hamriyanım* adlı kitabıyla *Milliyet Roman Ödülü'nü*, *Gölge Kokusu*'yla *İnkılâp Roman Ödülü'nü* kazandı. Almanya'da yayımlanan kitaplarından bazıları ise şunlar: *Belagerung des Lebens*, *Reden die Sterne?*, *Das Vergessene Wachsen*, *Das Länderspiel*, *Mein Freund der Opabaum*. *Habib Bektaş*, Almanya'da *Erlangen Kültür Özendirme Ödülü'nü* kazandı.

İÇİNDEKİLER

Balkon	9
Deniz Çağırınca	12
Narçiçeği	14
Eskiyen Duygular.....	16
Tanınmak	18
Aşkın Dili.....	19
Aşk ve Ölüm.....	21
Soru.....	23
Güler.....	25
Ak Saçlı Adam	30
Ben Öykülere İnanırım	32
Göçmenlik	35
Bıçak.....	39
Ölümü Tanımak.....	41
Sanki Annesi.....	42
Sinekler	45
Horoz.....	49
Bayram	52
Emniyet Kemerini	54
Yakı	56

Şeytana Tapınma.....	64
Almanya Yolculuğu.....	71
Gece	74
Boncuk.....	76
Her Derde Deva, Masal	80
Yanlış Yıl	82
Söz.....	87
Fotoğraf	88
Şey	115
'Yabancı Hemşehriler Haftası'	146

Balkon

Bir yıl önce bıraktığı gibiydi oda. Sanki o odada, o günden sonra hiç yaşanmamıştı. Balkona açılan kapının yanındaki koltuğun üstüne attı yeleşini. Yatağa döndü sonra. Zeynep'in balkon tarafında yattığını anımsamıştı. Eğildi, yastığı kokladı. "Köpek gibi!" sözcükleri döküldü dudaklarından. Sesinin hırıltılı tınısına irkildi. Ak badanalı duvarlara baktı uzun uzun. Sıkıldı. Oda dar geliyordu. Kaçar gibi çıktı odadan. Merdivenlerden gürültüyle indi. Pansiyoncu kadının şaşırmış, yanıt bekleyen bakışlarından öğrendi nedense. "Akşama gelirim, iskele-ye ineceğim biraz," dedi. Sonra kızdı kendine. Sanki...

Gerçekten de iskele-ye indi. Nedenini bilmeden. Çay içti, Zeynep'le çay içtikleri kahvede. Sonra ormanın kıyısındaki gazinoya oturdu. Bir yıl önce aynı masaya oturmuşlardı. Hizmet eden çocuğa rakı, peynir ve kavun ısmarladı. Bakkaldan aldığı gazeteleri okumaya çalıştı.

Sonra ormanda dolaştı, amaçsız. Denize baksa da, denizi görmek istemiyor gibiydi. Hava kararınca pansiyona dönmeye karar verdi. Yokuşu çıkarken neler yaptığını anımsamaya çalıştı. Rakıyı içip içmediğini bilmiyordu. Kavunun, peynirin tadına bile bakmamıştı. Yaşanmamış, yine de geçmiş bir za-

man, diye düşündü. "Hiç!" diyen sesini bir yabancı-
nın sesi gibi algıladı.

Pansiyoncu kadının, "Çay içer miydiniz!" deyi-
şi, bir inlemeydi sanki. Başını iki yana salladı. Gü-
lümsemeye çalıştı. Yüzünde bir yerler acıdı. Merdi-
venlere atıldı.

Işığı yakmadı. Odanın girişine bırakılmış çanta-
sına el sürmedi. Sokağa bakmamaya çalışarak bal-
kon kapısını açtı. Açar açmaz da yatağa attı kendi-
ni. Burun kanatları açıldı. O koku, hanımeli kokusu
doldurdu odayı. Yine yastığı kokladı. Zeynep'in ko-
kusunu algılar gibi oldu. O geceye, balkondan oda-
larına abanan çok yıldızlı lacivert geceye gitti.

Konuşmalarının öncesini anımsayamıyordu.
Öncesiz ve sonrasız bir yaşanmışlıktı sanki:

– İlk kez kimle yattın, Zeynep?

– Her soru bir yolculuktur, Fahri! Hazır mısın
böyle bir yolculuğa?

– Sorumu yanıtlamadın!

– Ben gezginim!

– Laf karıştırıyorsun!

– Bak, sana ne diyeceğim: Aslında seviştiğimiz
hep bir parça kendimizdir. Kendimizi okşarız, kendi-
mizi uyarırız, kendimize gireriz, kendimizi alırız içi-
mize. Yoksa...

– Zevk aldın mı? Kimle?

Sabah uyandığında yanındaki yeri boş bulmuş-
tu ve ruhunu.

Kahvaltı ederken, hanımeli kokusunun odayı
doldurduğunu söyleyecek oldu. Pansiyoncu kadın
şaşırdı:

– Beyefendi, bizim bahçede hiç hanımeli olma-
dı.

– Nasıl olur?

- Evet, hiç!
- Ama balkona sarılmış...
- Beyefendi, darılmayın ama, sizin kaldığınız odada balkon yok ki!

Deniz Çağırınca

"Kimi zaman deniz çağırıyor insanı!" diyor kürek çekmekte olan kadın.

Adam, kadının söylediklerini anlamak istiyor. Zorluyor kendini. Sözcüklerin vurgusu bir soruyu çağırıştırıyor gibi. Ama kadının yanıt beklemediği kesin. Yine de bir şeyler söylemesi gerektiğini sanıyor:

"Nasıl yani?"

Uzaklara bakıyor kadın. Denizin üzerine abanmış aysız, karanlık geceye:

"Deniz hiç çağırmadı mı seni?"

Adamın sesi tizleşiyor. Bir çocuk sesi sanki, henüz ergenleşmemiş, tarazlı:

"Beni yatağım çağırıyor şimdi! Anlamıyorum doğrusu, anlamıyorum; gece yarısı beni yataktan kaldırıp bu ilkel tekneyle denize çıkarıyorsun. N'oluyor yahu?"

Huzursuzca kıpırdanan adam, kadının yüzünde donup kalmış buruk gülümsemeyi göremiyor. Elleri sandalı sıkı sıkıya kavramış. "Anlamıyorum..." diyor sürekli.

Teknenin öteki ucundaki kadın, kürek çekmeyi bırakmış. Sırtüstü yatmış, bütünleşmiş sanki sandalla. Ellerini denizin soğuk suyuna daldırmış. Gökyüzüne bakıyor. İstiyor ki, hiç olmazsa sabah yıldırı-

zını görsün, son bir kez! Başını arkaya atınca, uzun saçları denize sarkıyor, ıslanıyor.

Kumsalın ardında yükselen dağların doruklarındaki kızılılık, sabahın habercisi. Kızıla çalan o sümbül rengini tanıyor kadın. Sabaha uladığı uykusuz gecelerinden biliyor.

Denizin dinginliği, suskunluk, ürpertiyor adamı. Üşümesinin bir korku, anlayamadığı bir korku üşümesi olduğunu seziyor. Sesi titriyor konuşurken:

"Dönelim, bıktım senin bu anlaşılmasız davranışlarından!"

Gökyüzüne bakıyor kadın, sabah yıldızının alımlı kızılılığına. Sesi duru, kararlı:

"Dönmek! İyi ama, nereye? Geldiğimiz yereyse, deniz çağırdı ya işte!"

Habib Bektaş

BEN ÖYKÜLERE İNANIRIM

Habib Bektaş, Türkiye’de son yıllarda romanlarıyla ses getiren bir yazar. *Gölge Kokusu*, *Bana Bir Şiir Oku* ve *Cennetin Arka Bahçesi*, onun üç başarılı romanı. Bu kez öyküleriyle okurun karşısına çıkıyor *Habib Bektaş* ve iyi bir anlatıcı olduğunu bir kez daha kanıtlıyor. *Ben Öykülere İnanırım*’da uzunlu kısıltı otuz öyküsü var. Yaşamdan kesitler veren öykülerde, günlük yaşamın karmaşası ve acelesi içinde gözden kaçan, fark edilmeyen incelikler, ayrıntılar başarıyla gözlemlenmiş. Unutulmaya yüz tutan değerler ve duygular, kısa ama derinliği olan cümlelerle, ustalıkla vurgulanmış. Hızla değişen, insancıl değerlerini yitirmekte olan bir dünyadan insan manzaraları sunuyor *Habib Bektaş*. Okuru bir yandan kendi içine yönlendirirken, bir yandan da çevresine değişik bir gözle bakmaya zorluyor. Bilinçaltına iniyor, gerçekte gerçek olmayan arasındaki ince çizgide geziniyor. İnsanı durup düşünmeye, kendini ve değerlerini sorgulamaya iten, lirik ve kimi yerde ironik, ama hep sıcak anlatımıyla öne çıkan bir demet öykü var *Ben Öykülere İnanırım*’da.

ISBN 975-07-0063-5

Kapakdaki resim: TED KAWALERSKI

9 789750 700637

<http://www.canyayinlari.com>